

Arrest

nr. 217 871 van 4 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DUSHAJ
Jan Jacobsplein 5
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. HÄBERLI, die *loco* advocaat D. DUSHAJ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft het feitenverloop als volgt weer:

“Verzoeker, van Algerijnse nationaliteit, maakt op 30.07.2011 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole en werd in illegaal verblijf aangetroffen. Hij werd bevolen om het grondgebied te verlaten.

Hij werd op 17.09.2014, onder een bijlage 13, wederom bevolen om het grondgebied te verlaten.

Hij diende op 22.10.2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakte op 22.11.2014 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole n.a.v. diefstal.

Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten en er werd hem, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd.

Het Bestuur verklaarde op 07.09.2015 verzoeker humanitaire regularisatieaanvraag 9bis onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13 bevolen om het grondgebied te verlaten. Hij nam van beide beslissingen kennis op 16.06.2017 en stelde hiertegen een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De zaak is gekend onder rolnummer 207.446.

Verzoeker maakt op 23.06.2017 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole, n.a.v. een klacht i.v.m. zwartwerk.

Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten."

De thans bestreden beslissing van 23 juni 2017, met kennisgeving diezelfde dag, luidt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: M.,

voornaam: A.

geboortedatum: 14.02.1983

geboorteplaats: ?

nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te

begeven, binnen 6 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 1, alinea 1, van de wet:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Op 28.01.2013 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar betekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd getekend op 22.11.2014.

Ten laste van betrokkene werd door de politie van brussel reeds pv opgesteld wegens winkeldiefstal (pv nr BR.12.L3.61729/2014) en intrafamiliaal geweld (BR.43.L3.061869/2014).

Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten/Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)"

2. Rechtspleging

Verzoeker stelt de Franse taal te kiezen voor het indienen van zijn beroep in toepassing van artikel 39/18 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hiertegen bestaat geen bezwaar.

Zoals verzoeker stelt, zal hij de Nederlandse taal gebruiken ter terechtzitting.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 6, 7, 9, 13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van machtsmisbruik, van een manifeste beoordelingsfout, van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel licht toe:

"VI. EXPOSE DES MOYENS

MOYEN UNIQUE, pris de la violation des articles 6,7, 9,13 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, de l'excès de pouvoir et de la violation notamment des articles 8 et 13 de la CEDH, ainsi que des principes généraux de bonne administration de sécurité juridique et de légitime confiance, de préparation avec soin d'une décision administrative, du principe général de bonne administration qui impose à toute administration de statuer en tenant compte de tous les éléments de la cause, de l'absence, de l'erreur, de l'insuffisance des motifs, et de l'erreur manifeste d'appréciation, pris ensemble ou isolément ;

En ce que, la partie adverse prend un ordre de quitter le territoire dont la motivation est légère, voire inexistante, en fait et en droit et sans justification quant à une telle mesure ni même réaliser à tout le moins le constat de l'illégalité ;

Que cette décision semble être une décision de principe dont la motivation au troisième alinéa ne permet pas au requérant de comprendre la mesure prise à son encontre ;

Alors que, toute décision administrative se doit d'être motivée en fait et en droit de manière précise et exacte

Que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée. " ;

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase : "Elle doit être adéquate ". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le terme « adéquat » implique que la motivation fournie en droit et en fait doit prendre en compte, de manière proportionnée, les différents éléments soumis à son appréciation ;

Que la partie requérante renvoie, à cet égard, à la doctrine qui précise ce qui suit : « Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende »

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842).

Qu'outre une motivation adéquate, la décision de l'Office des Etrangers doit reprendre une motivation exacte et un examen approfondi de la situation concrète de la partie requérante ; Que tel ne fut pas le cas par la partie adverse ;

Que votre Conseil n'est compétent, dans l'exercice de son contrôle de légalité, que pour vérifier si l'autorité a pris sa décision en se basant sur les éléments factuels corrects ou si elle les a analysés correctement, et si, sur cette base, elle n'a pas abouti à une conclusion disproportionnée;

Attendu que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

Que la motivation de la décision attaquée peut être résumée comme suit :

- Le requérant n'est pas en possession d'un passeport valide revêtu d'un visa,
- Un ordre de quitter le territoire a été délivré à son encontre le 22.11.2014,
- Un Procès-verbal est ouvert pour vol à l'étagé et violence domestique ;

Attendu que la décision attaquée n'a nullement été motivée proportionnellement eu égard au respect de la vie privée et familiale du requérant en Belgique, garantie par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et par l'article 22 de la Constitution ;

Que la défenderesse a fait abstraction de son devoir de minutie et de proportionnalité ;

Que la vie privée et familiale du requérant en Belgique est incontestable dès lors que l'ordre de quitter le territoire délivré le 22 novembre 2014 a été pris lorsque le requérant s'est présenté à la commune pour introduire une demande de mariage ;

Que les faits et les enquêtes invoquées par la défenderesse n'ont aboutie à aucune poursuite pénale de qu'il n'existe aucune indication quant à un quelconque trouble à l'ordre public ;

Qu'en effet, la motivation de la décision attaquée condamne le requérant alors que cela ne peut avoir qu'à travers le prononcé d'un jugement correctionnel ;

Qu'en l'absence d'un tel jugement, le principe de la présomption d'innocence doit prévaloir ;

Que ce principe fondamentale de droit est garantie par l'article 6§2 de la Convention européenne des droits de l'homme et d l'article 48 de la Charte des Droits fondamentaux de l'Union Européenne ;

Que dans les cas où il existe une présomption d'innocence les articles 3, 5, 6, 7, 8 et 14 de la Convention européenne des droits de l'homme sont d'application ;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme dans son arrêt Toni Kostadinov c. Bulgarie du 27 janvier 2015, la présomption d'innocence est méconnue lorsque :

«§113 : La Cour rappelle que la présomption d'innocence consacrée par le deuxième paragraphe de l'article 6 figure parmi les éléments d'un procès pénal équitable (voir entre autres Allen c. Royaume-Uni [GC], n° 25424/09. § 93, 12 juillet 2013). Elle se trouve méconnue si une déclaration officielle concernant un prévenu reflète le sentiment qu'il est coupable, alors que sa culpabilité n'a pas été légalement établie au préalable. Il suffit, même en l'absence de constat formel, d'une motivation donnant à penser que le magistrat considère l'intéressé comme coupable. Dans ce contexte, le choix des termes employés par les agents de l'État dans les déclarations qu'ils formulent avant qu'une personne n'ait été jugée et reconnue coupable d'une infraction revêt une importance particulière (voir parmi beaucoup d'autres, Daktaras c. Lituanie, n°42095/98, § 41, CEDH 2000-X). Ce qui importe, néanmoins, c'est le sens réel des déclarations litigieuses, compte tenu des circonstances particulières dans lesquelles elles ont été formulées (Y.B. et autres c. Turquie, n°s 48173/99 et 48319/99. § 44, 28 octobre 2004).

(...)

§ 115. Par ailleurs, l'atteinte à la présomption d'innocence peut émaner non seulement d'un juge, mais également d'autres autorités publiques : le président du parlement (Butkevicius c. Lituanie, n° 48297/99, §§ 49, 50, 53, CEDH 2002-11 (extraits)), le procureur (voir l'arrêt Daktaras précité, § 44) ; le ministre de l'Intérieur ou les fonctionnaires de police (Allenet de Ribemont c. France, 10 février 1995, §§ 37 et 41, série A no 308).

Que l'analyse de cet arrêt permet d'étendre le principe de présomption d'innocence à d'autres autorités que le juge, l'arrêt faisant référence à un agent de l'Etat qui peut prendre des décisions ;

La Cour Européenne des Droits de l'Homme a estimé dans son arrêt Minelli c. Suisse du 5 mars 1983, § 37, série A no 62 que :

« La présomption d'innocence se trouve méconnue si, sans établissement légal préalable de la culpabilité d'un accusé et [...] sans que ce dernier ait eu l'occasion d'exercer les droits de la défense, une décision judiciaire le concernant reflète le sentiment qu 'il est coupable » ;

Que le principe de la présomption d'innocence implique également qu'aucune juridiction ni aucun fonctionnaire ne sont autorisés à déclarer un accusé coupable d'une infraction si celui-ci n'a pas été jugé pour cette infraction et reconnu coupable de celle-ci (Voir en ce sens livre vert de la Commission Européenne sur la présomption d'innocence, Bruxelles, le 26 avril 2006, COM (2006) 174);

Que la partie défenderesse n'a procédé à aucune enquête concernant la vie privée du requérant ni de sa situation sur le territoire du Royaume se contentant de délivrer un ordre de quitter le territoire type et joignant une motivation reprenant des points sans corps de texte tel un sommaire reprenant les titres et chapitre d'un livre ;

Qu'il appartenait à la partie défenderesse de motiver la décision que tel n'est pas le cas en l'espèce ;

Que l'ensemble de ces éléments sont constitutifs d'une vie privée et familiale en Belgique, garantie par l'article 8 CEDH alors que la partie défenderesse dans la motivation de sa décision attaquée conclu que

sa volonté de mariage et sa relation conjugale ne constitue pas en une violation de l'article 8 de la CEDH ;

Que, par ailleurs, on n'aperçoit pas en quoi il serait proportionné, par rapport à l'objectif poursuivi par le législateur, de renvoyer le requérant dans son pays ;

Qu'à cet égard, il convient de rappeler que l'alinéa 2 de l'article 8 énumère les conditions auxquelles une ingérence dans l'exercice de leur droit à la vie privée et familiale doit satisfaire ;

Qu'ainsi, une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit « prévue par la loi », qu'elle poursuive un ou des buts légitimes énumérés : protection de la sécurité nationale ou de la sûreté publique, défense de l'ordre, bien être économique du pays, protection de la santé et/ou de la morale, préventions des infractions pénales), et qu'elle soit « nécessaire dans une société démocratique », c'est à dire « justifiée par un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi » ;

Que, dès lors, en vertu de cet article, et de son obligation de motivation, la partie adverse a l'obligation d'indiquer le but poursuivi par cette ingérence et d'expliquer en quoi celle-ci est nécessaire dans une société démocratique ;

Que "l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale" (C.C.E., arrêt n° 2212 du 3 octobre 2007) ;

Qu'en l'espèce, la motivation développée dans la décision attaquée est inadéquate car ne faisant nullement référence aux éléments fondamentaux du dossier du requérant exposée supra, tels que l'existence de sa vie privée et familiale en Belgique ou que la décision avait déjà été notifiée une semaine au par avant et que le requérant avait fait le choix de langue française dans tous ses actes de procédures ;

Qu'il est surprenant que l'acte a été pris en néerlandais alors qu'on notifie une nouvelle fois la décision d'irrecevabilité de la demande qui est français, ceci démontrant s'il fallait encore s'en convaincre que la partie défenderesse n'a pas fait preuve de minutie ;

Qu'en effet, la partie adverse a commis une erreur dans son analyse de proportionnalité de la mesure prise par rapport à l'objectif poursuivi ;

Qu'ainsi, l'article 8 de la CEDH ne se contente pas seulement d'astreindre l'État à une obligation de non-ingérence, mais lui impose également des obligations positives ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme avait déjà précisé dans l'arrêt Rees du 17 octobre 1986 (Série A, n° 106, p. 15, §.37), que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'État, il faut observer un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8, par 2 offrent sur ce point, des indications fort utiles ;

Qu'il importait en effet à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la partie requérante au respect de sa vie privée et familiale ;

Que cette exigence de proportionnalité impose la recherche d'un juste équilibre entre le respect des droits individuels en jeu et la protection des intérêts particuliers sur lesquels se fonde l'ingérence ;

Qu'« en particulier, la règle de proportionnalité postule l'exclusivité du moyen: non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le SEUL moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive. »;

Qu'en précisant que l'éventuelle ingérence de l'État doit être nécessaire dans une société démocratique, la CEDH impose un critère de nécessité, qui implique que l'ingérence doit être fondée sur un besoin social impérieux et doit être proportionnée au but légitime recherché. «Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale.» ;

Qu'il en résulte une violation du devoir de proportionnalité lu en combinaison avec l'article 8 de la CEDH et en violation de l'obligation de motivation telle que prévue par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ;

Que la décision attaquée est dès lors manifestement illégale et viole les dispositions légales invoquées au moyen et notamment l'article 22 de la Constitution et l'article 8 de la CEDH, le principe de bonne administration de précaution et de prudence, outre le devoir de minutie et le respect de la présomption d'innocence ;

Qu'enfin, cette décision est un doublon dans la mesure où elle est prise en même temps que la notification de la décision d'irrecevabilité 9bis qui avait déjà été notifiée le 16 juin 2017 ;

Qu'il n'y avait pas lieu de prendre une telle décision ! ;

Que, pour ces raisons également, il y a lieu d'annuler la décision attaquée ;"

3.2. In het kopje van het middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6, 7, 9, 13 en 62 van de Vreemdelingenwet. Uit de lezing van het middel blijkt dat bedoeld wordt de schending van de artikelen 6, 7, 9 en 13 van het EVRM.

In elk geval zo verzoeker de schending van deze bepalingen van de Vreemdelingenwet aanvoert, laat hij na uiteen te zetten op welke wijze hij die artikelen geschonden acht. In dat geval zijn deze onderdelen onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In dit geval geeft de bestreden beslissing de juridische grondslag weer: de artikelen 7, eerste lid, 1°, 2° en 3° en 74/14, § 3, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft de feitelijke redenen weer: verzoeker is niet in het bezit van documenten vereist door artikel 2 van de Vreemdelingenwet omdat hij niet over een geldig visum beschikt. Hij heeft voordien meermaals bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen en hij staat onder een inreisverbod, dat niet werd opgeschort of opgeheven. Lastens verzoeker werd al een proces-verbaal opgesteld wegens winkeldiefstal en *intra*-familiaal geweld. Hij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103), temeer artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht opleggen, wel een onderzoeksplicht.

Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet proportioneel is genomen, blijkt uit de verdere bespreking dat dit niet het geval is.

De schending van deze bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4.1. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet proportioneel is, dat niet met alle elementen is rekening gehouden en betwist de inhoud van de bestreden beslissing. Hij meent dat er een manifeste

beoordelingsfout is gemaakt. Hij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht aan die ook in het licht van artikel 8 van het EVRM worden onderzocht.

3.4.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.4.3. Verzoeker geeft theoretische beschouwingen weer over deze beginselen en bepalingen. In essentie stelt hij dat zijn privé- en familielevens onvoldoende werden gemotiveerd en onderzocht, dit in toepassing van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

Concreet stelt verzoeker dat hij een privéleven heeft opgebouwd in België, wat niet kan betwist worden nu hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 22 november 2014. De misdrijven waar de verwerende partij naar verwijst, hebben geen gevolg gehad en hij is nooit veroordeeld geweest. Het vermoeden van onschuld moet bewaard worden, zoals weergegeven in de artikelen 3, 5, 6, 7, 8, en 14 van het EVRM en artikel 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest). Hij verwijst naar en citeert deels het arrest *Kostadinov/Bulgarije* van 27 januari 2015 van het EHRM en het arrest van 5 maart 1983 *Minelli/Zwitserland* van het EHRM.

3.4.4. Artikel 5 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure: a. indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter

b. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

c. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

d. in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;

e. in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

f. in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht. 3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat dit spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling.”

Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel en de verzoeker evenmin voorhoudt dat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een vrijheidsberovende maatregel jegens hem zal genomen worden, stelt de Raad vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

Artikel 6 van het EVRM bepaalt:

“1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

a. onverwijd, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

b. te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

c. zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

d. de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

e. zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.”

Deze zaak is geen vaststelling “van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen” en handelt niet over een “tegen hem ingestelde vervolging”.

Dit onderdeel is onontvankelijk.

Artikel 48 van het Handvest luidt:

“Vermoeden van onschuld en rechten van de verdediging

1. Eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

2. Aan eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt de eerbiediging van de rechten van de verdediging gegarandeerd.”

Het “vermoeden van onschuld” kan niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het EHRM heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak *Maaouia tegen Frankrijk*, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM. Het is vaststaande rechtspraak van de Raad van State dat het vermoeden van onschuld niet belet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). De arresten waar verzoeker naar verwijst en deels

citeert zijn niet dienstig. Artikel 48 van het Handvest en artikel 6, §2, van het EVRM acht de Raad niet geschonden.

Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 3, 7 en 14 van het EVRM moet de Raad vaststellen dat uit de overige grieven niet kan afgeleid worden op welke wijze verzoeker deze bepalingen geschonden acht.

Artikel 14 van het EVRM luidt als volgt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Artikel 3 van het EVRM luidt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer”

Verzoeker legt niet uit hoe deze bepalingen worden geschonden. De Raad merkt op dat verzoeker zich beperkt tot het louter aanvoeren van dit beginsel en deze bepalingen. Er ontbreekt een duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop verzoeker deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk. Evenmin geeft verzoeker verduidelijking over de artikelen 3 en 7 van het EVRM. Deze onderdelen zijn onontvankelijk omdat een duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop verzoeker deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden acht, ontbreekt.

Artikel 7 van het EVRM luidt:

“Geen straf zonder wet

1. Niemand mag worden veroordeeld wegens een handelen of nalaten, dat geen strafbaar feit naar nationaal of internationaal recht uitmaakte ten tijde dat het handelen of nalaten geschiedde. Evenmin mag een zwaardere straf worden opgelegd dan die, die ten tijde van het begaan van het strafbare feit van toepassing was.

2. Dit artikel staat niet in de weg aan de berechting en bestraffing van iemand, die schuldig is aan een handelen of nalaten, dat ten tijde van het handelen of nalaten, een misdrijf was overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen die door de beschaafde volken worden erkend.”

De bestreden beslissing bevat geen veroordeling. Zij verwijst enkel naar proces-verbalen, waarvan het bestaan door verzoeker niet wordt ontkend.

3.4.5. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM die een gelijkaardige inhoud kent als artikel 22 van de Grondwet.

Met betrekking tot het gebrek aan motivering over artikel 8 van het EVRM, is de volgende opmerking van de verwerende partij correct:

“Bovendien kan uit artikel 8 EVRM geen formele motiveringsplicht worden afgeleid. De Raad van state oordeelde in die zin onder meer in arrest nr. 233.125 van 3 december 2015 wat volgt:

“Verzoekers kritiek dat in de aanvankelijk bestreden beslissing geen toepassing is gemaakt van artikel 8 van het EVRM, laat staan dat een proportionaliteitsafweging is gemaakt, wordt in het bestreden arrest beantwoord met de overweging “dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsplicht oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588)”. Daarmee is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het vierde middel is in die mate ongegrond.

23. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan en of voldaan is aan de voorwaarden voor een inmenging in het gezinsleven wanneer een schending van die verdragsbepaling wordt opgeworpen. Door dit in punt 3.3.2.1 van het bestreden arrest te onderzoeken aan de hand van de door

de verzoeker aangevoerde elementen en te besluiten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden en zich niet in de plaats van het bestuur gesteld om de aanvankelijk bestreden beslissing zelf te motiveren. Verzoeker toont geen onwettigheid aan in de concrete motieven van het bestreden arrest betreffende de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt terecht op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht oplegt. Het vierde middel is in de mate ongegrond.”

Wel is de verwerende partij verplicht een onderzoek naar het privéleven en het familieleven van verzoeker te voeren.

In dit geval werd een onderzoek verricht.

Immers blijkt dat op 16 juni 2017, vlak voor de bestreden beslissing, verzoeker een beslissing werd ter kennis gebracht betreffende diens aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze zaak is gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer RvV 207 446 en is nog hangende. Deze beslissing luidt:

“(…)

Me référant à la demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, tel qu'inséré par l'article 4 de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980, qui vous a été adressée le 23.10.2014 par

M., A. (N° R.N. ...), né à L. M. le 14.02.1983 Nationalité : Algérie Adresse : (...)

Je vous informe que la requête est irrecevable.

MOTIFS : Les éléments invoqués ne constituent pas une circonstance exceptionnelle.

Monsieur M. A. déclare être arrivé en Belgique dans le courant de l'année 2010. Il joint, à sa présente demande, une copie de son passeport dépourvu d'un visa. Il n'a sciemment effectué aucune démarche à partir de son pays d'origine en vue d'obtenir une autorisation de séjour ; il s'est installé en Belgique de manière irrégulière sans déclarer ni son entrée ni son séjour auprès des autorités compétentes. Il séjourne sans chercher à obtenir une autorisation de séjour de longue durée autrement que par la demande introduite sur base de l'article 9bis. Le requérant n'allègue pas qu'il aurait été dans l'impossibilité, avant de quitter l'Algérie, de s'y procurer auprès de l'autorité compétente les autorisations nécessaires à son séjour en Belgique. Il s'ensuit qu'il s'est mis lui-même et en connaissance de cause dans une situation illégale et précaire et est resté délibérément dans cette situation, de sorte qu'il est à l'origine du préjudice qu'il invoque (C.E. 09 juin 2004, n° 132.221).

Monsieur M. A. invoque, comme circonstance exceptionnelle, le droit au respect de sa vie privée et familiale tel qu'édicte à l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales et ce, en raison des attaches développées en Belgique et de la relation amoureuse qu'il entretient avec Madame L. M., une ressortissante belge. Toutefois, cela ne saurait être assimilé à une circonstance exceptionnelle, étant donné que l'obligation de retourner dans le pays d'où l'on vient n'est, en son principe même, pas une exigence purement formelle ni disproportionnée par rapport au droit à la vie privée ou familiale. Cette obligation n'implique pas une rupture des relations privées ou familiales, mais seulement un éventuel éloignement temporaire, ce qui en soi, n'est pas un préjudice grave et difficilement réparable (Tribunal de Première Instance de Bruxelles, Audience Publique des Référés du 18/06/2001, n°2001/536/C du rôle des Référés). Un retour en Algérie en vue de lever les autorisations requises pour permettre son séjour en Belgique, ne constitue pas une violation de cet article de par son caractère temporaire et cet élément ne constitue pas une circonstance exceptionnelle. De plus, une séparation temporaire du requérant d'avec ses attaches en Belgique ne constitue pas une ingérence disproportionnée dans le droit à sa vie familiale et privée. Un retour temporaire vers le pays d'origine, en vue de lever les autorisations pour permettre son séjour en Belgique, n'implique pas une rupture des liens privés et familiaux du requérant, mais lui impose seulement une séparation d'une durée limitée en vue de régulariser sa situation. Il importe également de rappeler que la Loi du 15.12.1980 est une loi de police qui correspond aux prévisions du deuxième alinéa de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales « il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle

constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui » (C.E. - Arrêt n° 167.923 du 16 février 2007). Dès lors, rien ne s'oppose à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ; qu'en imposant aux étrangers, dont le séjour est devenu irrégulier de leur propre fait, de retourner dans leur pays d'origine pour y demander, auprès du poste diplomatique compétent, l'autorisation requise pour être admis sur le territoire belge, le législateur entend éviter que ces étrangers puissent retirer un avantage de l'irrégularité de leur situation et que la clandestinité soit récompensée ; que rien ne permet de soutenir que cette obligation serait disproportionnée par rapport à l'ingérence qu'elle pourrait constituer dans la vie privée et familiale du requérant (...) (C.E.- Arrêt n°170.486 du 25). Observons, en outre, les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux (Ezzouhdi c.France, n° 47160/99, 13 février 2001, § 34 ; Kwakie-Nti et Dufie c. Pays-Bas (déc), n° 31519/96, 7 novembre 2000 ; Cour Européenne des Droits de l'Homme arrêt n°6/26.354 du 06/05/2004 AVCI contre Belgique). D'autant plus que rien n'empêche la compagne du requérant de l'accompagner ou de lui rendre visite pendant le temps nécessaire à la levée des autorisations de séjour. Ajoutons que la loi n'interdit pas de courts séjours en Belgique durant l'instruction de la demande (Conseil d'Etat – Arrêt n°98.462 du 22 août 2001). Cet élément ne constitue donc pas une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour au pays d'origine.

Le requérant déclare également avoir des projets de mariage avec sa compagne. Notons que l'Office des Etrangers ne s'immisce pas dans la vie du requérant et ne conteste nullement le droit de Monsieur M. A., ce droit étant d'ailleurs reconnu à tout un chacun. L'Office des Etrangers se base, pour prendre sa décision, sur la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Le fait que l'intéressé soit en droit de se marier ne l'empêche donc pas de se soumettre aux règles prescrites pour l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Aussi, la circonstance exceptionnelle n'est pas établie.

Le requérant déclare que tous ses efforts d'intégration seraient menacés voire anéantis s'il devait être éloigné de la Belgique. Concernant la longueur du séjour et les éléments d'intégration à charge du requérant (le fait de bien parler le français après avoir suivi des cours ainsi que l'apport de divers témoignages d'intégration), il est à relever que ceux-ci ne sont pas révélateurs d'une impossibilité de retourner, au moins temporairement, au pays d'origine pour introduire une nouvelle demande d'autorisation de séjour pour l'examen de laquelle ces éléments seront évoqués (C.E., 13.08.2002, n° 109.765). Un séjour prolongé en Belgique ne fait nullement obstacle à un retour du requérant au pays d'origine. En effet, le fait d'avoir développé des attaches sur le territoire belge est la situation normale de toute personne dont le séjour dans un pays s'est prolongé, et ne présente pas un caractère exceptionnel. Les éléments invoqués n'empêchent nullement un éloignement en vue de retourner au pays pour y solliciter l'autorisation de séjour requise. Dès lors, la longueur du séjour et l'intégration ne constituent pas une circonstance exceptionnelle car ces éléments n'empêchent pas la réalisation d'un ou plusieurs départs temporaires à l'étranger pour obtenir l'autorisation de séjour (C.E., 24 octobre 2001, n°100.223 ; C.C.E., 22 février 2010, n°39.028).

Monsieur M. A. déclare qu'aucun fait infractionnel ne lui a jamais été reproché en Belgique et donc, partant de là, que sa présence ne constitue nullement un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale de la Belgique. Précisons qu'on ne voit pas en quoi cela constitue une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays en vue d'y lever les autorisations requises étant donné que ce genre de comportement est attendu de tout un chacun et qu'il s'agit même d'une condition nécessaire à quelque autorisation de séjour que ce soit. Soulignons toutefois que le fait de résider illégalement en Belgique constitue une infraction à la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Rappelons également que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sont destinées non à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier celles pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger, sans quoi on ne s'expliquerait pas pourquoi elles ne devraient pas être invoquées lorsque la demande est faite auprès des autorités diplomatiques compétentes pour le lieu de résidence ou de séjour à l'étranger. L'intéressé doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (Conseil d'Etat - Arrêt n° 112.863 du 26/11/2002).

A titre informatif, il y a lieu de souligner que Monsieur M. A. est actuellement sous le coup d'une interdiction d'entrée sur le territoire Schengen depuis le 22.11.2014 lui interdisant d'entrer sur le territoire pour une période de 3 ans. Cette interdiction prévue n'a été ni levée ni suspendue.

La présente sera notifiée à la personne concernée. Un exemplaire dûment notifié nous sera retourné. Le troisième restera en vos archives.

Veillez également procéder au retrait de l'accusé de réception qui aurait éventuellement été délivré à la personne concernée.

Vous voudrez bien également informer la personne concernée que cette décision est susceptible d'un recours en annulation auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers en vertu de l'article 39/2, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, lequel doit être introduit, par voie de requête, dans les trente jours de la notification de cette décision.

(...)"

Derhalve is er een onderzoek gevoerd naar artikel 8 van het EVRM. In die zaak heeft verzoeker in het verzoekschrift, dat ertoe strekt beroep aan te tekenen bij de Raad tegen de beslissing die de aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaart, gesteld dat de relatie met M.L. is beëindigd. Los van de vraag of deze relatie nog bestaande is, wat de raadvrouw van de verzoeker ter terechtzitting verklaart niet te weten, toont verzoeker in dit geval niet aan dat hij een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig familieleven heeft.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker kan niet ontkennen dat hij de beslissing van 16 juni 2017 over zijn aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kent. Hij geeft in het middel geen concrete elementen aan ter staving van zijn privéleven en familieleven.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Voorts stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling

van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, § 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, § 101).

Verzoeker is illegaal het land binnengekomen en heeft een illegaal verblijf. In dit geval reikt verzoeker geen afdoende concrete elementen aan over zijn privé- en familielevens. De Raad kan niet nagaan of verzoeker *überhaupt* nog een gezinsleven heeft. Hij geeft geen voldoende elementen over zijn privéleven die kunnen aantonen dat de bestreden beslissing deze schendt of van die aard zijn dat zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten.

Een louter verblijf in het Rijk, minstens sedert 2014, volgens verwerende partij sedert 2011, volstaat niet op zich om de schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Zelfs indien dit verblijf al geen indicatie zou geven over een gedraging die ingaat tegen de openbare orde.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie. In dit geval, zelfs indien verzoeker nog een gezinsleven zou onderhouden met M.L., reikt hij onvoldoende elementen aan om dit te onderbouwen. De verwerende partij merkt correct op, los van wat de verzoekende partij stelt in zijn verzoekschrift (pagina 3) in de zaak gekend bij de Raad onder algemeen rolnummer RvV 207 446 ("*Toutefois, cette relation a pris fin*") dat een melding van een wens om te huwen, zonder dit te staven, niet voldoende is om de beschermingswaardigheid, gegeven door artikel 8 van het EVRM, te krijgen. In het middel kunnen geen concrete elementen over het gezinsleven gevonden worden. Een wens tot huwen en een eventueel samenleven volstaat niet. Deze elementen zijn te vaag en te algemeen. De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Dit ontbreekt.

Verzoeker suggereert dat een onderzoek naar de tweede alinea van artikel 8 van het EVRM zich opdroeg. Verzoeker vergeet dat hij illegaal heeft verbleven in het Rijk en niet beschikte over een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, *quod in casu*, dan oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106). Dus moest

verwerende partij geen onderzoek verrichten naar de toepassing van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker toont in het middel niet aan dat zijn belangen opwegen tegenover de belangen van de maatschappij waaronder het handhaven van de immigratieregeling. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat de twee proces-verbalen waar de bestreden beslissing naar verwijst en die niet worden ontkend door verzoeker, wijzen op gedraging die geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. In dit geval toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij op een niet correcte wijze de maatschappelijke belangen heeft laten primeren. De bestreden beslissing is kennelijk redelijk en proportioneel genomen.

Verzoeker toont de schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet niet aan.

Nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker de schending van een artikel uit het EVRM niet aantoont, kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, de schending van artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoeker heeft de schending ingeroepen van diverse bepalingen van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat hij geen schending van deze bepalingen uit het EVRM aantoont. Dit onderdeel is dus onontvankelijk.

3.4.6. Waar verzoeker opmerkt dat dat hij verrast is dat de bestreden beslissing in het Nederlands is genomen, kan dergelijke opmerking niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing los staat van een gedane aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten is een politiemaatregel en derhalve geen "akte" waaromtrent verzoeker als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de beslissing ter kennis is gebracht door een inspecteur van de politiezone Brussel-Elsene en dus in Brussel-Hoofdstad. Conform artikel 39, § 1, van de Taalwet Bestuurszaken dient de verwerende partij, als centrale dienst, zich in haar betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, te gedragen naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling:

“§ 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en :

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtaal.

§ 2. De dienstorders en de onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.

§ 3. In zijn betrekkingen met de diensten uit het Nederlandse of het Franse taalgebied, gebruikt iedere plaatselijke dienst uit Brussel-Hoofdstad de taal van dat gebied.”

Uit een samenlezing van de voorgaande bepalingen blijkt dat de beslissing moet worden genomen in de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen, of, indien hij geen toelatingsexamen deed, in zijn hoofdtal, waarbij de taalrol bepalend is.

Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat de heer V.A., die zich van het Nederlands heeft bediend, geen deel zou uitmaken van de Nederlandse taalrol. De bestreden beslissing is dus op wettige wijze in het Nederlands genomen.

Het feit dat de verzoekende partij zich in een voorgaande aanvraag om machtiging tot verblijf in het Frans zou hebben uitgedrukt, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Een schending van de artikelen 41, §1, 42 en 58 van de Taalwet Bestuurszaken is niet voorhanden.

Verzoeker voert overigens geen schending van enige taalwet aan. Hij stelt dat het gebruik van de Nederlandse taal in de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, wat niet het geval is.

3.4.7. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dit is niet het geval.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Er kan geen machtsmisbruik worden vastgesteld.

3.4.8. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de eerdere bespreking van het middel blijkt geenszins dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onwettig heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is dus niet geschonden.

Het vertrouwensbeginsel betekent dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest *VERMEULEN* (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat een schending slechts voorhanden is als aan drie voorwaarden voldaan wordt: een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen. Dit is niet het geval.

Voorts toont verzoeker niet aan met welke gegevens de verwerende partij geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De zorgvuldigheidsplicht is nageleefd.

4. De Raad besluit dat de aangevoerde schending van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en de aangehaalde bepalingen, zo al ontvankelijk, ongegrond zijn.

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN